

Vườn Thơ Hương Đạo

Liên Hải

Đạo Đời Hai Lối Mộng

Khóc Em

1.
 Minh Triết em ơi! Minh Triết ơi!
 Em đã theo chân Đức Phật rồi!
 Bỏ áng Tề Mi, ngùi bóng chiếc,
 Bỏ đàn cô tử, tủi thân cô.
 Bỏ Chuông tế độ mưa thay tiếng,
 Bỏ Kệ từ bi gió đạo lời.
 Em quyết hăng sanh vào Vĩnh Cách.
 Đề anh thương nhớ khóc voi voi!

2.
 Voi sao cho được nỗi buồn đem!
 Máu chảy em ơi! Khúc ruột mềm.
 Sầu lịm đời thương giã sống mất,
 Lệ theo dòng nhớ khảm thuyền tin.
 Tiếng hơi gió dật hồn mơ ước,
 Hình bốn mây đan gói mộng tìm.
 Ai chờ về đây mùa vĩnh biệt!
 Cho thêm màu nhớ, nhớ thương em.

3.
 Em mất anh buồn tủi Phận mình!
 Khóc em mà cũng khóc cho anh!
 Quyền thanh không hết niềm thân ái.
 Thế phụ chưa rồi nghĩa đệ huynh.
 Em sống quê hương sầu lận đận,
 Anh nương đất khách khổ linh đình.
 Bảy mươi lăm tuổi là bao tá,
 Trôi nở cướp đi cốt nhục tình!

Thơ vốn có một khả năng siêu đẳng dễ dàng xâm nhập và thay đổi lòng người. Nói đến vườn thơ trần thế là người ta hình dung đến vẻ đẹp muôn màu muôn sắc, rồi ánh nắng xôn xao, hương chập chờn bay theo gió, bướm nhịp nhàng vỗ cánh theo điệu chim ca. Trái lại trong vườn thơ đạo luôn luôn mang tánh cách tự do giải thoát, có lúc hồn thơ như những áng mây chiều thong thả lững lờ bay, có lúc lặng lẽ chiếu soi như dòng trường giang đầy bóng nguyệt. Có lúc chơi vui như tiếng chuông chùa buổi sáng, có lúc âm trầm khoan nhặt như tiếng trống chiều hôm. Tất cả đều mang một sắc thái u nhàn thanh thoát.

Như một mùa Xuân miên viễn của tâm hồn, vườn thơ đạo luôn luôn mang đến cho lòng người một niềm vui và lẽ sống. Ở đây không có một giọt lệ rơi, một vầng mây xám lằng vằng quanh mi, mà trên mặt mọi người rạng rỡ chứa chan một niềm hân hoan vô hạn. Trân trọng kính mời các bạn tao nhân mặc khách hãy điếm ở đây một cánh hoa quỳnh ở kia một cụm trúc biếc để vườn hoa đạo mỗi ngày thêm khởi sắc hơn.

Liên Hải Kính Mời

Đáp Họ

1.
 Anh Bảy thân thương! Anh Bảy ơi!
 Em đã về nơi cõi Phật rồi!
 Bước khỏi ái hà muôn nghiệp dứt
 Bước về thiện sĩ một thân côi.
 Bước qua dục niệm tiên vô thức
 Bước đến chân như lặng chẳng lời.
 Sống ở thác về là lẽ thật.
 Kiếp người đau khổ lúc nào vui!

2.
 Nào voi bẻ khổ mãi buồn đem
 Lặn ngụp chi vì dạ yếu mềm.
 Cuộc sống đại dương toàn nước mắt
 Kiếp trần niệm Phật được chân tim
 Di Đà sẵn ở luôn bên cạnh
 Nhất niệm hiện ngay khỏi kiếm tìm
 Cực Lạc hằng xuân vui vẻ lắm!
 Chuyên lòng nguyện đến gặp ngay em.

3.
 Em ơi nơi đây chẳng một mình!
 Trên là từ Phụ dưới em, anh!
 Quyền huynh Bồ tát luôn chăm sóc
 Thế Phụ Thiện nhân kết đệ huynh
 Chon tịnh chon thường luôn tự tại,
 Chon lạc chon ngã khỏi linh đình.
 Bảy mươi lăm tuổi phong trần khách.
 Trờ lại quê Cha mới vẹn tình!

4.
 Tình thương oằn oại với tình thâm,
 Vĩnh biệt em ơi! Lệ khó cầm!
 Đòi đoạn nát gan sầu đã dưới,
 Ngậm ngùi đứt ruột khóc xa xăm.
 Trách sương chín Hạ đau hồn Nhận
 Hồn nặng ba Xuân héo mộng Tầm.
 Hồn có hiển linh vào cõi mộng
 Đêm hôm tăm tối ghé về thăm.

5.
 Thăm cha thăm mẹ chốn huỳnh tuyến,
 Cùng lại thăm em bước Cửu Nguyên,
 Xưa khổ mô cô cả nội, ngoại,
 Nay vui đoàn tụ với Xuân Huyền.
 Nhớ bệ đình đình cho tròn hiếu.
 Nhớ phận thần hồn mới vẹn hiền.
 Cha mẹ hỏi Anh, em khẽ nói.
 Rằng: Anh trần thế bệnh liên miên.

6.
 Liên miên sống thác cõi trần gian,
 Tiên tục em ơi! cách trở đàng.
 Sầu động ngậm ngùi chân gió loạn
 Lệ trần sùi sụt cụm mưa chan.
 Tích Linh Xuân cũ vui chung bóng,
 Hồng Nhận Thu nay thăm tách đàn.
 Trần trọc canh chầy không nhắm mắt.
 Tiếng gà đầu đã gáy vang rang.

7.
 Vang rang tiếng trống giục đưa Linh,
 Hồn lim đường nghe chết nửa mình.
 Vạn cỗ xe đim hoa Tống biệt,
 Thiên thu nhạc trời khúc ly tình.
 Hồn thay Bắc Đẩu không ân tứ;
 Trách bấy Nam Tào chẳng hiếu sinh.
 Em đã ngủ yên vào Đại Mộng,
 Thôi đành theo thể luật tử sinh.

8.
 Hư vinh tiêu trưởng luật xưa nay,
 Chín tuổi hồn em hỏi có hay!
 Giữa lúc em lao mình đất lạnh.
 Là khi Anh rười lệ đêm dài!
 Đã cho rằng số sao buồn mãi.
 Dầu biết là căn lại khóc hoài!
 Nào ruột tàn khuya canh khắc lụn,
 Nhớ thương, thương nhớ, khó nguôi ngoai.

4.
 Vẹn tình đền đáp nghĩa cao thâm,
 Mỏi mòn Từ Phụ với tay cầm.
 Tình niệm chỉ cần luân miệng niệm,
 Tây Phương nào phải ở xa xăm.
 Bao năm lưu lạc khôn tìm lối,
 Giờ lại quê xưa khỏi kiếm tìm.
 Cục lạc đã tròn quả Vô Thượng,
 Ta Bà theo nguyện trở về thăm.

5.
 Muốn việc về thăm được vẹn tuyến,
 Phải biết trở về với bản nguyên,
 Trọn hiếu phải mau chuyên niệm Phật,
 Đạo thành độ cả đấng Xuân, Huyền.
 Trì trai, giữ giới thành chơn thiện,
 Hoàng pháp độ sanh mới gọi Hiền,
 Sự thật Ta Bà là kiếp trước,
 Làm sao thoát khỏi khổ liên miên.

6.
 Liên miên bệnh tử cõi trần gian,
 Muốn thoát "Tây Phương chỉ một đàng"
 Quyết chí thoát ly sinh tử ngục,
 Ngại gì nắng lửa với mưa chan.
 Tình người nào khác chim chung ngủ,
 Đến lúc bình minh phải tách đàn.
 Từ Phụ đưa tay, luôn réo gọi,
 Lời vàng thấm thiết mãi ngân vang.

7.
 Ngân vang Pháp ngữ độ sanh linh,
 Phán chiếu hồi quang bản tánh mình.
 Sanh tử đắm chìm vì vọng thức,
 Luân hồi khó thoát bởi ân tình.
 Nhớ chữ Di Đà về Cục Lạc,
 Niệm danh hiệu Phật được siêu sinh.
 Thác về, sống ở mau mau liệu
 Bận chi trần thế vốn hư vinh.

8.
 Hư vinh thế tục khổ xưa nay,
 Muôn kiếp trầm luân ai có hay!
 Chìm đắm sắc thính đau trọn kiếp.
 Say mê huyền mộng khổ năm dài.
 Nếu cứ dần thân trong bể ái.
 Làm sao thoát khỏi kiếp ai hoài.
 Nhất tâm chuyên niệm Di Đà Phật,
 Không lâu đau khổ sẽ nguôi ngoai.

9.
 Khó nguôi ngoai được buổi phân kỳ.
 Định mệnh em ơi! biết nói gì!
 Buồn lặng kẻ còn thương kẻ mất,
 Lệ trào anh ở khóc em đi.
 Từ nay bất hủn cung Đường lệ,
 Sắp tới còn đâu phím Trọng Trì.
 Âm cảnh dương gian đành vĩnh cách,
 Sáu loang muôn lối phút chia ly.

10.
 Chia ly chết được Triết em ơi!
 Phút cuối ra đi chẳng nửa lời.
 Thảm thiết đau thương, trời, vĩnh biệt,
 Não nùng than khóc, đất chia phôi!
 Mắt trông di ảnh tím sầu rụng,
 Tay níu quan tài huyết lệ rơi!
 Linh cữu run run tay níu lại,
 Minh Triết em ơi! Minh Triết ơi!

Như Ý



Tiên Em Lên Núi

Hoan hỷ đưa em đến cửa Không,
 Sớm hôm kinh kệ phải ghi lòng!
 Sắc tài mất hẳn trong tâm tưởng,
 Danh lợi ra ngoài chỗ ước mong!
 Đọc kinh niệm Phật theo Thầy dạy,
 Khổ chí tở lòng đáp Tổ Tông.
 Rồi có một ngày nên việc lớn,
 Con đường giải thoát sớm thông dong.

Phước Hữu

9.
 Nguôi ngoai được cả lúc phân kỳ,
 Nhân quả xưa nay có khác gì?
 Sớm mắt tối còn như giấc mộng,
 Người mơ kẻ huyền tiền nhau đi.
 Dù được tri âm nơi uest độ,
 Sao bằng Thượng Thiện chốn liên trì,
 Móng tay vừa khảy mười phương đến,
 Thế sự đâu còn cảnh biệt ly.

10.
 Muốn khỏi biệt ly anh Bảy ơi!
 Niềm vui An Dưỡng khó nên lời!
 Tây Phương vĩnh biệt thành vô biệt,
 Cực lạc chia phôi lại hợp phôi!
 Nhất tâm thiền nào lao xao rụng,
 Mười niệm vô minh lá tả rơi.
 Từ Phụ mỗi mòn chờ tiếp dẫn,
 Anh Bảy thân thương, anh Bảy ơi!

*Thay lời người dưới mộ
 Quảng Hạnh*

Vịnh Hoa Quỳnh

Mỗi nách sanh ra một đóa hoa,
 Màu trong như ngọc trắng như ngà.
 Nụ xòe cánh đẹp như sen nở,
 Nhụy tựa thuyền con dạng bạch nga.
 Tuyết đầu bướm ong, không nhiễm tục.
 Chỉ còn trăng gió, bạn cùng ta.
 Quỳnh hoa Bát Nhã hai mà một,
 Tinh khiết như hoa mới gọi là

Hồng Lan.